

[Overgaard Nielsen.]

strækninger på vestkysten, og jeg vil gerne spørge ministeren, om man er indstillet på at følge dette forslag. Hvorfor skal man for resten ikke lade kystkommissioner gennemgå alle vore kyster og ikke bare vestkysten? Ved at gennemgå dette lovforslag er jeg altså blevet bestyrket i det synspunkt, som jeg har gjort gældende ved behandlingen af forslaget om digerne, at vi måske nok, som det også er nævnt fra venstres ordfører, bør nedsætte en kystsikringskommission med den opgave at kulegrave hele problemet om sikring og bevarelse af vore kyster. Jeg tror ikke, at teknikernes forslag om kystkommissioner for vestkysten alene løser problemet.

I omfang er forslaget om kystfredning jo ikke stort. Forslagets indhold kan vel også betegnes som et supplement til naturfredningslovens bestemmelser, til sandflugtsloven og loven om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søteritoriet. Et forslag til ændring af den sidstnævnte lov har vi samtidig til behandling, fordi der skal ske et par formelle ændringer, så den bringes i overensstemmelse med dette forslag om kystfredning. Jeg tror alligevel, trods dens ringe omfang, at denne lov kan få uvurderlig betydning for sit formål: bevarelsen af vore kyster. Det er allerede blevet nævnt, at i modsætning til det princip, der hidtil har været gældende, at hvad der ikke var forbudt, det var tilladt, skal i fremtiden alt, hvad der ikke direkte er tilladt, være forbudt.

Man må vel også tage i betragtning, at f. eks. vestkysten i årevis på lange strækninger har været under konstant tilbagerkning, og at staten har ofret meget store summer på at forsinke denne kysttilbage-trækning og forhindre katastrofale følger af ekstraordinære naturbegivenheder, som det siges i bemærkningerne. Men samtidig med dette bevarende arbejde har man altså tilladt — eller i hvert fald ladet være at forbyde — den helt uahæmmede ralgravning og anden udnyttelse, der direkte har modarbejdet statens bestræbelser. Jeg lægger ingen som helst vægt på teknikernes forsigtige udtalelser om manglende viden på dette felt, når der år efter år kan påvises eksempler på de skadelige virkninger. Jeg synes, der er ført tilstrækkeligt bevis for, at vi må ændre

kurs, sådan som lovforslaget også tilsigter, hvis der ikke skal ske uoprettelige ødelæggelser.

Men i den brede politiske vurdering, som bemærkningerne taler om, af, hvilke principper der så skal lægges til grund, må vi jo vende tilbage til de to sager fra Nordjylland, som er direkte årsag til forslagens hastige fremsættelse. I alt for mange tilfælde skal vi nu gribe ind, hvor ralgravningen har været i gang i årevis, og hvor, som det tidligere er nævnt, beskæftigelsesmæssige og erhvervsmæssige interesser spiller ind, og det er jo langt sværere at nedlægge virksomheder end at nedlægge forbud mod, at der oprettes nye virksomheder. Her mener jeg, man må anlægge det synspunkt, at det er bedre, om staten ofrer midler på at afhjælpe følgerne af et forbud, end at man i al fremtid skal ofre måske langt større summer på at genoprette skader, som sådanne virksomheder uvægerlig vil forvolde, hvis de får lov at fortsætte uahæmmet.

Lokale kystkommissioner vil ganske naturligt — og man kan ikke bebrejde dem det — tage meget vide hensyn til beskæftigelsen, særlig hvis man lokalt ikke kan se nogen økonomisk udvej for at hjælpe, og her er det, jeg mener, staten må træde til, når man nu med den nye kystfredningslov får mulighed for at anlægge ensartede synspunkter for hele landet. Selvfølgelig vil man gang på gang stå over for disse problemer, men jeg synes, at det første og vægtigste princip, vi må lægge til grund, må være, at enhver tvivl må komme kystbevarelsen til gode. Jeg håber, at det første resultat af dette forslags fremsættelse og dets sandsynlige vedtagelse må være, at vi får problemerne kulegravet, så vi bliver helt klar over, hvor galt det står til.

Til sidst et lille hjertesuk: det er jo ikke alene de professionelle, hvis man kan bruge dette udtryk, de professionelle ralgravere, vi skal være opmærksom på. Der er tusindvis af tilfælde, hvor private i ren uvidenhed om allerede eksisterende lovbestemmelser foretager farlige indgreb ved vore kyster, og jeg tror, at vi samtidig med arbejdet for at bevare kysterne må sætte et oplysningsarbejde i gang, så vi i fremtidens arbejde for bevarelsen af kysterne også som rekreative områder har hele befolkningen som medarbejdere.